

Arrest

nr. 142 221 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in hoedanigheid van voogd voor X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in zijn hoedanigheid van voogd van de minderjarige X die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoeker ter kennis gegeven op 20 april 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN WEYENBERGE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 februari 2009 dient de moeder van M.I.P. bij de Belgische ambassade te Kinshasa een visumaanvraag type C in om medische redenen. Bij beslissing van 11 maart 2009 wordt het visum toegekend.

1.2. De moeder van de M.I.P. legt op 25 maart 2009 een aankomstverklaring af te Tervuren, waarbij zij vergezeld is van M.I.P.

1.3. Op 14 september 2009 dienen de moeder van M.I.P. en M.I.P. een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 8 februari 2010 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden. Bij arrest nr. 44 893 van 16 juni 2010 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.4. Op 28 januari 2010 dienen de moeder van M.I.P. en M.I.P. een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 18 juni 2010 wordt de aanvraag van M.I.P. onvankelijk bevonden en wordt de aanvraag van zijn moeder onontvankelijk bevonden.

1.5. Op 4 november 2010 wordt mijnheer P.W. aangewezen als voogd van M.I.P.

1.6. Op 14 februari 2011 dient M.I.P., vertegenwoordigd door zijn voogd P.W., een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 8 maart 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden. Bij arrest nr. 64 130 van 29 juni 2011 wordt het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. De Raad van State verwerpt bij arrest nr. 215.493 van 3 oktober 2011 het tegen dit arrest ingestelde cassatieberoep.

1.7. Op 31 mei 2011 dient M.I.P., vertegenwoordigd door zijn voogd P.W., opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 3 juni 2011 dient M.I.P., vertegenwoordigd door zijn voogd P.W., nog een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 februari 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden.

1.9. Op 16 april 2012 worden de aanvragen van 14 september 2009 en van 28 januari 2010 (zie *supra* 1.3 en 1.4) van M.I.P. ongegrond bevonden. Dit is de bestreden beslissing die aan de voogd van M.I.P. wordt ter kennis gegeven op 20 april 2012. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.09.2009 en 28.01.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van de Omzendbrief van 30.04.2004 betreffende de samenwerking tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de gemeentebesturen m.b.t. het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (punt IV.) verzoek ik u betrokkenes voogd, Dhr. P.W. (...), bij uw diensten op verder genoemde coördinaten te willen uitnodigen kennis te nemen van deze beslissing. U mag een kopie van de kennisname aan de voogd overhandigen

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten onvankelijk werd verklaard op 03.06.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Betrokkene, M.I.P. haalt medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens (zie gesloten omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, en dat er geen bezwaar is om te reizen. De arts-adviseur concludeert namelijk:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in DR Congo. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. "

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : de verwijzing naar de Europese richtlijn 2004/38) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van de bijlage 38 (bevel tot terugbrenging) afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan de voogd van betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij het bevel wordt gegeven om betrokkene binnen de 30 (dertig) dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

Gelieve een exemplaar van de bijlage 38 (het bevel tot terugbrenging), dat werd ondertekend door de voogd van betrokkene, aan onze diensten toe te sturen.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan de voogd van betrokkene te willen overhandigen. (...)"

1.10. Op 16 april 2012 geeft de gemachtigde aan P.W. tevens het bevel om M.I.P. terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is (bijlage 38). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 97 369.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de

artikelen 3, 8 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat verzoeker het beroep instelt op de volgende gronden :

De Dienst Vreemdelingenzaken weigerde de aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van de medische regularisatie in de gegrontheidsfase om de volgende redenen :

“ Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.”

Vervolgens haalt verweerder aan dat de arts-adviseur de medische elementen die werden aangehaald evalueerde en stelde dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, en dat er geen bezwaar is om te reizen.

DVZ citeert de arts-adviseur als volgt : “ Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in DR Congo. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar een herkomstland. ”

Bijgevolg oordeelt DVZ dat het niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

1) Dat op 29 augustus 2008, vlak na zijn geboorte, M.I.P. werd onderzocht door Prof. Dr. C.B. te Lumbumbashi (zie stuk 2).

Dat Prof. Dr. C.B. heeft verklaard dat M.I.P. een afwijking heeft aan zijn ogen en dat hij onmiddellijk gespecialiseerde hulp nodig heeft in het buitenland.

Dat M.I.P. deze hulp nog steeds nodig heeft;

Dat bovendien zeer recent dokter G.P. eveneens bevestigde dat M.I.P. behandeling blijvend noodzakelijk is (zie stuk 9);

Dat dokter-kinderneuroloog bovendien attesteert dat het niet uitgesloten is dat een nieuwe ingreep noodzakelijk zou zijn;

Dat M.I.P. nood heeft aan regelmatige opvolging en eventuele ingrepen;

Dat M.I.P. daarom ook binnenkort een afspraak heeft bij Prof. I.S. en Prof. I.C. (zie stuk 11).

2) In het advies voorafgaand aan de aflevering van het visum staat duidelijk vermeld dat een verblijf in België omwille van medische redenen aangewezen is omwille van de volgende redenen : bilan overtreft de locale mogelijkheden ; (stuk 8)

Op basis van deze medische overwegingen en het feit dat lokaal de mogelijkheden om het kind medisch te helpen niet voorhanden zijn , werd een visum voor medische zorgen afgeleverd ;

Dat dit bijgevolg schromelijk in tegenstrijd is met hetgeen nu door de Belgische arts , dewelke de situatie in Congo totaal niet kent, wordt beweerd ;

Dat deze twee stellingen in tegenstrijd zijn ;

Dat niet werd aangetoond dat de eerste beslissing dewelke heeft geleid tot het verstrekken van het visum een verkeerde beslissing was ;

Dat de huidige beslissing bijgevolg niet wettelijk is ;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg tekort schiet in haar motiveringsplicht zoals bepaald is in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

3) Dat prof. Dr. T.Z. van oogheelkunde de diagnose van bilateraal congenitaal glaucoom geassocieerd heeft aan het syndroom van Peters.

Dat deze stelt dat een actuele behandeling van de aandoeningen noodzakelijk is.

Dat M.I.P. enkele malen gehospitaliseerd werd en vele medische ingrepen moest ondergaan;
 Dat de duur van een medicamenteuze en noodzakelijke behandeling volgens Prof. T.Z. levenslang zal zijn.
 Dat prof T.Z. verklaart dat bijkomende heelkundige ingrepen mogelijks nodig zullen zijn.
 Dat noch de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing, noch de adviserende geneesheer hier rekening mee houden;
 Dat dit uiterst vreemd is, daar de adviserende geneesheer zijn advies louter baseerde op de ingediende documenten en nooit zelf M.I.P. onderzocht;
 Dat het niet kan dat de adviezen van dokters zomaar opzij geschoven worden, zonder dat de adviserende geneesheer zelf de patiënt onderzocht heeft om een nieuwe diagnose te stellen;
 Dat de nodige behandeling van M.I.P. wat betreft zijn oogaandoening in geen geval aanwezig noch toegankelijk is in M.I.P.'s herkomstland;
 Dat de centra die worden aangewezen in de documenten waarop de raadgevend geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert om te stellen dat de nodige medische zorgverleners aanwezig zijn in geen geval voldoen aan de vereisten voor de nodige hulp aan M.I.P.;
 Dat dokter I., de grootvader van M.I.P., natuurlijk spreekt met kennis van zaken wanneer hij stelt dat de twee centra die de Dienst Vreemdelingenzaken aanduidt als centra waar M.I.P. de nodige verzorging kan krijgen, in geen geval voldoen aan deze vereisten (zie stuk 10);
 Dat dokter I. attesteert dat zowel de Christian Blind Mission als Ophtalmology Worldwide afhankelijk zijn van Belgische en Franse vrijwilligers en dus in geen geval een permanente of voortdurende verzorging kunnen garanderen;
 Dat bovendien blijkt uit het verleden dat deze centra enkel de 'gemakkelijke' gevallen kunnen behandelen;
 Dat namelijk de enige permanente oftalmoloog, Prof. K., degene was die attesteerde dat M.I.P. dringend geopereerd moest worden en dat M.I.P. de nodige zorgen niet in Congo zou kunnen krijgen;
 Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg tekort schiet in haar motiveringsplicht zoals bepaald is in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, gezien zij haar gegrondheidsbeslissing bijna uitsluitend baseert op het advies van de raadgevend geneesheer.

4) Dat een reeds eerder ingediend medisch getuigschrift duidelijk stelt dat er een 'sterk vermoeden [is dat M.I.P. lijdt aan het] Peters Plus of Krause-Kwlin syndroom lijdt';
 Dat recentelijk documenten van Ganspoel vzw (Centrum voor begeleiding van kinderen en volwassenen met een visuele handicap waar M.I.P. momenteel begeleid wordt) bekomen werden die duidelijke aangeven dat M.I.P. 'een jongen is met een complexe visueel meervoudige problematiek' (zie stuk 6);
 Dat de Orthopedagoge van Centrum Ganspoel, mevrouw A.D.G., bovendien aanduidt dat M.I.P. 'grote nood heeft aan bijzondere medische opvolging en gespecialiseerde begeleiding op de verschillende ontwikkelingsgebieden' en ook een 'programma aangepaste medische, paramedische en educatieve zorg' behoeft;
 Dat zij bovendien benadrukt dat M.I.P. nood heeft aan 'de gepaste medische, therapeutische en educatieve ondersteuning' en dat Ganspoel M.I.P. deze ondersteuning kan bieden, daar het een centrum is dat gespecialiseerd is in de begeleiding van kinderen met visuele en visueel meervoudige beperkingen;
 Dat bovendien orthopedagoge A.D.G. ook een expert is met betrekking tot de bestaande voorzieningen in Centraal-Afrika, meer bepaald Congo en Rwanda;
 Dat zij zelf als orthopedagoge werkzaam was van 2008 tot 2010 in het Grote Merengebied in Centraal Afrika, meer bepaald in Rwanda en Congo, in voorzieningen voor kinderen met sensorische, fysieke of mentale beperkingen;;
 Dat zij stelt dat het duidelijk is dat centra gespecialiseerd in de zorg aan kinderen met een meervoudige problematiek niet aanwezig zijn in Congo;
 Dat zij bovendien attesteert dat zonder dergelijke gespecialiseerde ondersteuning de levenskwaliteit van M.I.P. in gevaar komt en zijn ontwikkelingsmogelijkheden niet worden aangesproken;
 Dat zij bovendien verwijst naar het individueel handelingsplan van M.I.P., zoals eveneens opgesteld in Ganspoel dd. 22/11/2011 (zie stuk 7);
 Dat uit dit handelingsplan duidelijk blijkt dat M.I.P. lijdt aan Peters anomalie;
 Dat het individueel handelingsplan duidelijk stelt dat M.I.P. aan hieraan geassocieerde afwijkingen lijdt, zijnde : glaucoom, nystagmus, nierduplicatie (ontdubbelde nier rechts), mentale retardie, vertraagde psychomotorische ontwikkeling, cryptorchidie;
 Dat bovendien ontwikkelingsstoornissen worden vastgesteld in het cerebellum en letsels ter hoogte van de hersenstam en periventriculair;

Dat bovendien het individueel handelingsplan het één en ander verduidelijkt wat betreft oftalmologische beeldvorming, functioneringsniveau, sociaal-emotionele ontwikkeling... ;

Dat deze documenten duidelijk aantonen dat M.I.P.'s vereisten zich niet enkel situeren op louter medisch vlak maar ook op 'de gepaste medische, therapeutische en educatieve ondersteuning' hetgeen kan gezien worden als een bredere en coherente aanpak van M.I.P.'s gezondheidsproblemen;

Dat dergelijke gespecialiseerd centra inderdaad niet aanwezig zijn in Congo;

Dat M.I.P. duidelijk nood heeft aan een zeer specifieke en gespecialiseerde dagelijkse opvolging om zijn levenskwaliteit te proberen verbeteren;

Dat in de beslissing waartegen beroep werd aangetekend effectief naar dit syndroom wordt verwezen ;

Dat de adviserende arts dan toch ook dient te weten dat voor zo 'n kinderen specifieke opvang dient te worden voorzien ;

Dat hij niet nagaat of een dergelijke opvang in Congo aanwezig is ;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg tekort schiet in haar motiveringsplicht zoals bepaald is in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat M.I.P. de machtiging tot verblijf op basis van medische gronden weigeren in strijd is met artikel 3 EVRM daar indien hij niet in een gespecialiseerd centrum wordt gevolgd geen vorderingen zal kunnen maken op ontwikkelingsvlak;

Dat het ontzeggen van een gepaste medische, educatieve, en therapeutische ondersteuning aan M.I.P. gezien zijn ernstige mentale achterstand en complexe en visueel meervoudige problematiek, kan gekwalificeerd worden als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dat M.I.P. de machtiging tot verblijf op basis van medische gronden weigeren in strijd is met artikel 14 EVRM daar hij niet gelijk behandeld wordt als andere kinderen en achteruit wordt gestoken ;

5) *Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing ook geen rekening houdt met de uiterst complexe aandoening van M.I.P. ten gevolge van de aandoeningen geassocieerd met de Peters anomalie;*

Dat hoewel verschillende medische documenten duidelijk spreken van M.I.P.'s mentale achterstand en eveneens diens aandoening kwalificeren als Peters plus syndroom noch de Dienst Vreemdelingenzaken noch de adviserend geneesheer hier afdoende rekening mee hielden;

Dat dit bijvoorbeeld duidelijk blijkt uit het feit dat de raadgevend geneesheer het volgende verklaart : " Verder blijkt dat hij mogelijks een Peters-plus-syndroom heeft wat naast de oogproblematiek duidt op een beperkt gestalte en andere specifieke fysieke kenmerken evenals een eventuele mentale beperking. Op basis van de vermelde gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen. ";

Dat echter noch de Dienst Vreemdelingenzaken noch de adviserend geneesheer zich uitspreekt over de al dan niet aanwezigheid/bereikbaarheid/toegankelijkheid van gespecialiseerde centra in Congo waar M.I.P.'s met zijn uiterst complexe en meervoudige problematiek zou terecht kunnen;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing derhalve niet afdoende motiveert;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zodoende haar motiveringsplicht schendt zoals bepaald in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

6) *Dat bovendien reeds duidelijk bleek dat M.I.P. een gezin vormt met zijn grootouders;*

Dat gezien deze feiten een weigering tot machtiging van verblijf op grond van medische redenen zowel artikel 3 als artikel 8 EVRM schendt.

7) *Dat de langlopende procedures in dit dossier ook moet in rekening gebracht worden;*

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien zeer onduidelijk is in haar communicatie omtrent dit dossier ;

Dat bovendien een bijkomend stuk werd gefaxt naar de Dienst Vreemdelingenzaken dat nogmaals de graad van de ernst van de ziekte aantoont, daar het de beslissing is van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap in het dossier van M.I.P. (stuk 4);

Dat uit bovenvermeld stuk blijkt dat M.I.P. volgens deze instelling onder de doelgroep van 'blind of slechtziend' valt en 'matig mentaal';

Dat M.I.P. volgens deze beslissing kon gebruikmaken van verschillende zorgvormen zoals internaat, semi-internaat, pleeggezin, thuisbegeleiding... ;

Dat een dergelijke erkenning door het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap met betrekking tot de ziekte van M.I.P. toch in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van de aanvraag 9 ter;

Dat dit niet gebeurd is ;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg tekort schiet in haar motiveringsplicht zoals bepaald is in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, gezien zij met dit stuk geen rekening houdt en ook niet meldt waarom ze er geen rekening mee houdt.

8) Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg niet afdoende motiveert waarom de aanvraag tot om machtiging tot verblijf te krijgen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 geweigerd werd;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien artikels 3, 8 en 14 van het Europees

Verdrag voor de Rechten van de Mens schendt;

Dat de uitvoering van de beslissing bovendien een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen aan verzoeker;

9) Dat uit het individueel handelingsplan van Centrum Ganspoel met betrekking tot de sociaal-emotionele ontwikkeling van M.I.P. blijkt dat M.I.P. zeer veel nood heeft aan voorspelbaarheid en aan een zeer vertrouwde omgeving (zie stuk 7).

Dat M.I.P. reeds sinds 6 maanden oude leeftijd bij zijn grootouders woont en uiterst veel nood heeft aan standvastigheid en regelmaat in zijn leven om zijn fysieke en mentale welzijn te garanderen;

Dat iedere nieuwe aanpassing (zoals een kleine aanpassing van verandering van leefgroep) een risico inhoudt met betrekking tot de ontwikkeling van het kind;

Dat bovendien het recente attest van dokter - kinderneuroloog G.P. duidelijk stelt dat multidisciplinaire revalidatie in thuis- en schoolsetting noodzakelijk is (zie stuk 9);

Dat bijgevolg een terugkeer naar Congo niet verantwoord is;

Dat hieruit blijkt dat de uitvoering van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen aan M.I.P., daar zijn mentale en fysieke gezondheidstoestand ernstig zou lijden onder de uitvoering ervan;

Dat bijgevolg de uitvoering van de beslissing dient te worden geschorst ;

Dat verzoeker om deze redenen en nog eventuele andere te ontwikkelen in de loop van de procedure, verzoekt dat het beroep zou worden aanvaard en dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zou worden vernietigd en bovendien de uitvoering van de beslissing zou geschorst worden."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel zet verzoeker uiteen waarom de aandoening naar zijn mening niet kan behandeld worden in Congo.

Uit de toelichting bij het middel meent verwerende partij de volgende, als geschonden aangevoerde, rechtsregels te ontwaren:

- Artikel 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- De artikelen 3, 8 en 14 EVRM.

Nopens de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat, bij lezing van de toelichting van het middel, dient te worden vastgesteld dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond diende te worden verklaard.

Verzoeker verwijst naar de medische problematiek van het kind, en stelt dat:

- *deze 'heel complex' is, en dat hiervoor in Congo geen behandeling beschikbaar is;*
- *de centra die door de ambtenaar-geneesheer worden aangewezen 'in geen geval voldoen aan de vereisten voor de nodige hulp aan M.I.P.;*
- *dat de ambtenaar-geneesheer 'nooit zelf M.I.P. heeft onderzocht';*
- *dat het kind specifieke opvang en ondersteuning nodig heeft ('medische, therapeutische en educatieve ondersteuning') nodig voor zijn 'ontwikkeling' en 'levenskwaliteit';*
- *dat 'de erkenning door het Vlaams Agentschap in rekening moest gebracht worden bij het beoordelen van de aanvraag 9ter'.*

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen als zou er in Congo geen behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn, ongestaafd blijven, en niet van aard zijn het deugdelijk advies van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen.

Door de ambtenaar-geneesheer wordt in het advies, dat samen met de bestreden beslissing is betekend, het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bij onze diensten ingediend op 28.. 01.2010 en 14.09.2009.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende door u meegezonden medische stukken:

- *Medische getuigschriften (dd. 26/05/2009, 05/08/2009, 12/10/2009, 30/06/2010) ingevuld door dr. Z., oogarts, waaruit blijkt dat betrokkene bilateraal congenitaal glaucoom heeft waarvoor hij werd geopereerd (mei 2009) en herhaaldelijk gehospitaliseerd. Hiervoor is levenslange opvolging nodig met mogelijks bijkomende ingrepen;*
- *Medisch attest (dd. 09/2009) opgemaakt door dr. Z., waaruit blijkt dat betrokkene voor onbepaalde tijd in België moet blijven voor de postoperatieve zorgen;*
- *Medische verslagen (dd. 30/04/2009, 08/10/2009, 18/12/2009 en 17/04/2010) van de dienst van dr. Z. en dr. S., waaruit blijkt dat betrokkene een Peters-syndroom heeft met secundair glaucoom waarvoor hij chirurgisch werd behandeld;*
- *Medisch getuigschrift (dd. 07/04/2011) ingevuld door dr. V., kinderneuroloog, waaruit blijkt dat betrokkene mogelijks een Peters plus syndroom heeft;*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 3-jarige jongen een bilateraal congenitaal glaucoom heeft waarvoor hij chirurgisch werd behandeld. Het zicht is nu stabiel. Deze problematiek moet wel opgevolgd worden, tot 7-jarige leeftijd onder algemene narcose. Hij wordt voor de glaucoom behandeld met Timolol (Nyogel®) en Brinzolamide (Azopt®)

Verder blijkt dat hij mogelijks een Peters-plus-syndroom heeft wat naast de oogproblematiek duidt op een beperkt gestalte en andere specifieke fysieke kenmerken evenals een eventuele mentale beperking.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

De vraag stelt zich naar de behandelingsmogelijkheden in DR Congo.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie uit de nationale medicatielijst (vijfde editie)

http://www.who.int/medicines/areas/coordination/congo_eml.pdf

(2) Informatie uit een online repertorium van medische zorgverleners

http://www.pagewebcongo.com/repertoire/6020_cliniques.htm

Betreffende de medicamenteuze behandeling van glaucoom: uit deze informatie (1) blijkt dat zowel Timolol als koolzuuranhydrase-inhibitoren (zoals Brinzolamide of een ander alternatief beschikbaar zijn.

Verder (2) blijkt dat ook ophtalmologen beschikbaar en anesthesie mogelijk zijn.

Uit het toegankelijkheidsonderzoek op 07/03/2012 blijkt dat:

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen: betrokkene kan terecht bij zijn ouders, K.M.J. (moeder) en I.M.P. (vader), die nog in het land van herkomst verblijven en waarmee nog zeker een affectieve band bestaat) dit blijkt duidelijk uit het administratief dossier. Wat de financiële toegankelijkheid betreft: uit de visumaanvraag d.d. 12.01.2012 van K.M.J. (zie administratief dossier) blijkt dat de vader van betrokkene, I.M.P., werkzaam is als logistiek manager en een maandelijks loon ontvangt van 4000USD. Er kan vanuit gegaan worden dat het gezin over de nodige financiële middelen beschikt om de eventuele kosten van de behandeling te dragen.

Hieruit blijkt dat deze zorgen toegankelijk zijn.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in DR Congo.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. "

Door de gemachtigde werd dan ook in alle redelijkheid een beslissing genomen tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, beslissing die als volgt luidt:

"(...) "

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is.

De verwerende partij laat dan ook gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd.

Gelet op de inhoud van het medisch advies heeft de gemachtigde terecht geoordeeld dat er een adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Hij verwijst naar verklaringen van lokale artsen (waarvan één de grootvader van het kind) en een orthopedagoge, doch deze kunnen geen afbreuk doen aan de officiële bronnen waarop de ambtenaar-geneesheer zich beroept, en die niet kunnen weerlegd worden door loutere beweringen van de behandelende artsen van het kind.

Het loutere feit dat verzoeker medische attesten heeft voorgelegd, waaruit verzoeker zelf afleidt dat hij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de ambtenaar-geneesheer een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoeker weliswaar een aandoening kan uitmaken die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit, doch geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Congo behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoeker daadwerkelijk heeft voorgelegd.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Congo, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Ook de kritiek als zou het kind moeten onderworpen zijn aan een medisch onderzoek, is manifest ongegrond.

De verwerende partij verwijst andermaal naar het deugdelijk advies van de ambtenaar-geneesheer, waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoeker naar voor gebrachte medische stukken zeer grondig werden onderzocht, én waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Congo zorgvuldig werd nagegaan.

Het berust bij de discretionaire bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te beslissen verzoeker al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, doch in casu heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen.

Verzoeker beperkt zich desbetreffend ook tot loutere beweringen en toont op geen enkele wijze aan waarom zulk medisch onderzoek noodzakelijk zou zijn.

"De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoeker bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergele2de medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven" (R.V.V. nr. 41 432 van 7 april 2010)

Ook verzoekers beschouwingen nopens de vereiste 'specifieke opvang' kunnen niet worden aangenomen.

De ambtenaar-geneesheer heeft duidelijk vastgesteld dat de medische behandeling in Congo voorhanden is, en dat het kind geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen, alsook dat het kind bij zijn ouders terecht kan en aldaar kan verzorgd worden.

Anders dan verzoeker kennelijk meent, strekt artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen er niet toe dat een machtiging tot verblijf zou worden toegekend om de "levenskwaliteit te proberen verbeteren".

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 EVRM, laat de verwerende partij gelden dat uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) dat:

"Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. " (Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35)

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk. § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden.

In D. vs. The United Kingdom motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support. "

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning. "

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de

rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door verzoeker bijgebrachte medische verslagen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie oordeelde dat er aan de verzoeker geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, bestaat eruit om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuiniteitsonderzoek te doen over de door de verzoekende partij aangebrachte medische attesten. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de arts-attaché die zoals hiervoor reeds werd uiteengezet rekening heeft gehouden met alle door verzoeker bijgebrachte stukken.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting in het verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de arts-attaché die daarenboven rekening hield met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken.

Verzoeker kan daarbij niet dienstig verwijzen naar de erkenning van het Vlaams Agentschap. Niet alleen heeft hij zich daar niet op beroepen, doch dit is ook geen medisch attest, zodat het allerm minst afbreuk doet aan de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, die overigens de aandoening op zich niet betwist heeft (zodat de erkenning van het Vlaams Agentschap niet van aard is afbreuk te doen aan de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan verder niet dienstig worden aangevoerd. Zoals blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer, wonen de ouders van het kind nog in Congo. Uit het administratief dossier blijkt ook dat deze nog steeds zeer betrokken zijn (moeder diende recent nog een visumaanvraag in voor familiebezoek). Uit het administratief dossier en de voorgeschiedenis blijkt dat het kind enkel in België verblijft omwille van zijn medische problematiek.

Het is dan ook weinig ernstig om een schending van artikel 8 EVRM in te roepen. Evenmin wordt met de bijzonder summiere verwijzing naar art. 8 EVRM in het middel aannemelijk gemaakt dat een tijdelijke verwijdering een schending van deze verdragsbepaling zou betekenen.

Verzoeker maakt derhalve evenmin een schending van art. 8 EVRM aannemelijk.

Artikel 14 van het EVRM, dat geen algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet omvat, kan gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, enkel dienstig aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in dit Verdrag. Hierbij dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig deze bepaling niet alleen de in het Verdrag, maar ook in de aanvullende protocollen gegarandeerde rechten en vrijheden zonder discriminatie verzekerd moeten worden (J. VANDELANOTTE en G. GOEDERTIER, Overzicht publiek recht, Brugge, Die Keure, 1001, 343).

Verzoeker toont niet aan in welk opzicht de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden, want geeft niet aan hoe en op welke grond de bestreden beslissing zou leiden tot het maken van het in dit verdragsartikel verboden onderscheid. Verzoeker maakt evenmin de schending van een andere bepaling van het EVRM aannemelijk.

Terwijl verzoeker tot slot niet dienstig kan verwijzen naar een vermeende 'tegenstrijdigheid' in het advies naar aanleiding van zijn visumaanvraag, waarin gesteld wordt: "bilan dépassant les possibilités locales".

Het betreft hier louter een niet-bindende "commentaire général" van een ambtenaar op de ambassade, die uiteraard geen arts is, en wiens loutere 'commentaar' geen afbreuk kan doen aan de deugdelijke vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter, ontvankelijk doch ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers dossier daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen. Het is niet ernstig."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat "uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of (...) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft".

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de aangevoerde medische elementen verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 12 maart 2012 waarin deze concludeerde dat "de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in DR Congo" en dat er dan ook "vanuit medisch standpunt (...) geen bezwaar (is) tegen een terugkeer naar het herkomstland". Dit medisch advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met deze beslissing aan de verzoekende partij werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing. Op grond hiervan acht de gemachtigde van de staatssecretaris het "niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)".

Met betrekking tot de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst wordt in het advies van de arts-adviseur van 12 maart 2012 gesteld dat "zowel Timolol als koolzuuranhydrase-inhibitoren (zoals Brinzolamide of een ander alternatief) beschikbaar zijn" en dat verder "ook ophtalmologen beschikbaar en anesthesie mogelijk zijn". Met betrekking tot de toegankelijkheid van de medische zorgen wordt in voornoemd advies gesteld dat er "vanuit (kan) gegaan worden dat het gezin over de nodige financiële middelen beschikt om de eventuele kosten van de behandeling te dragen". De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat noch de verwerende partij, noch de arts-adviseur "zich uitspreekt over de al dan niet aanwezigheid/bereikbaarheid/toegankelijkheid van gespecialiseerde centra in Congo waar (...) (haar pupil) met zijn uiterst complexe en meervoudige problematiek zou terecht kunnen".

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.2. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3, 8 en 14 van het EVRM.

3.3.2.1. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft enkel in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending, met name dat de vreemdeling zich in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en dat zijn levenseinde nabij was. Daarenboven werd rekening gehouden met zeer uitzonderlijke omstandigheden, met name het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van aids in het land van terugkeer en het gebrek aan sociale opvang, meer bepaald de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting of steun kunnen verstrekken. (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In een arrest van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

De verzoekende partij voert aan dat de nodige behandeling van haar pupil in geen geval aanwezig noch toegankelijk is in het land van herkomst. Zij meent dat de centra die worden aangewezen in de documenten waarop de arts-adviseur zich baseert om te stellen dat de nodige medische zorgverleners aanwezig zijn, *“in geen geval voldoen aan de vereisten voor de nodige hulp”* en dat dokter I., de grootvader van haar pupil, met kennis van zaken spreekt wanneer hij stelt dat de twee centra die de verwerende partij aanduidt in geen geval voldoen aan deze vereisten. Noch de verzoekende partij, noch de grootvader van haar pupil brengen evenwel een begin van bewijs aan dat deze centra niet zouden voldoen aan de nodige vereisten. Bovendien maakt de website waarnaar in het advies van de arts-ambtenaar wordt verwezen met betrekking tot het repertorium van medische zorgverleners (http://www.pagewebcongo.com/repertoire/6020_cliniques.htm) melding van zeven centra in de D.R. Congo, zodat het niet volstaat te stellen dat twee centra niet voldoen aan de vereisten om de conclusie van de arts-adviseur dat de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk is in de D.R. Congo te weerleggen. Ter terechtzitting bevestigt de raadvrouw van de verzoekende partij trouwens uitdrukkelijk dat er behandelingen zijn, maar stelt zij dat het kind anders zal bekeken worden in de D.R. Congo. De omstandigheid dat de pupil van de verzoekende partij *“gespecialiseerde hulp nodig heeft in het buitenland”*, dat *“het niet uitgesloten is dat een nieuwe ingreep noodzakelijk zou zijn”*, *“(d)at de duur van een medicamenteuze en noodzakelijke behandeling (...) levenslang zal zijn”*, dat het gaat om *“een jongen (...) met een complexe visueel meervoudige problematiek”*, dat *“zonder (...) gespecialiseerde ondersteuning de levenskwaliteit (...) in gevaar komt en zijn ontwikkelingsmogelijkheden niet worden aangesproken”*, dat de vereisten van de pupil van de verzoekende partij zich ook situeren op het vlak

van “*gepaste medische, therapeutische en educatieve ondersteuning*”, dat de pupil van de verzoekende partij “*duidelijk nood heeft aan een zeer specifieke en gespecialiseerde dagelijkse opvolging om zijn levenskwaliteit te proberen verbeteren*”, dat de pupil van de verzoekende partij volgens een beslissing van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap “*kon gebruikmaken van verschillende zorgvormen zoals internaat, semi-internaat, pleeggezin, thuisbegeleiding*” en dat hij “*zeer veel nood heeft aan voorspelbaarheid en aan een zeer vertrouwde omgeving*” en aan “*standvastigheid en regelmaat in zijn leven om zijn fysieke en mentale welzijn te garanderen*”, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig tegen de bestreden beslissing opwerpen dat “*het ontzeggen (aan haar pupil) van een gepaste medische, educatieve, en therapeutische ondersteuning (...) gezien zijn ernstige mentale achterstand en complexe en visueel meervoudige problematiek, kan gekwalificeerd worden als een onmenselijke en vernederende behandeling*” in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Er wordt tenslotte niet ingezien op welke wijze de weigering van een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in tegenstrijd zou zijn met een eerdere afgifte van een visum type C om medische redenen. Beide beslissingen werden immers op verschillende data genomen (16 april 2012 en 11 maart 2009), zijn op verschillende feitelijke en juridische gronden gestoeld en hebben verschillende rechtsgevolgen (een verblijfsrecht van meer dan drie maanden en een verblijfsrecht van minder dan drie maanden). Uit de (mogelijke) wettigheid van de beslissing van 11 maart 2009 tot afgifte van een visum type C om medische redenen kan dan ook geenszins de onwettigheid worden afgeleid van de beslissing van 16 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.2.2. Artikel 14 van het EVRM bepaalt als volgt:

“Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

Voor zover de verzoekende partij aanvoert dat haar pupil door de weigering van de verblijfsmachtiging op basis van medische gronden “*niet gelijk behandeld wordt als andere kinderen en achteruit wordt gestoken*”, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij maakt hiermee geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 14 van het EVRM schendt.

Een schending van artikel 14 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu vraagt de pupil van de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang te bepalen van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien, dient vooreerst te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Te dezen voert de verzoekende partij slechts aan dat haar pupil een gezin vormt met zijn grootouders. Zij werpt evenwel geen enkele hinderpaal op die een gezinsleven in het land van herkomst in de weg zou staan. Bovendien kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij stelt dat niet aannemelijk wordt gemaakt "*dat een tijdelijke verwijdering een schending van deze verdragsbepaling zou betekenen*". De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de pupil van de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de pupil van de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de pupil van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Tenslotte kunnen moderne communicatiemiddelen de pupil van de verzoekende partij in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn grootouders en zijn gezinsleven met hen verder te onderhouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3, 8 en 14 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN